

Sygn. akt I CSK 2645/22

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku M. K.

z udziałem G. O. K., P. K., B. N., G. N., M. R., E. R., J. C. R., J. P. R., A. C., K. C.,
A. P., T. C. i J. C.

o zniesienie współwłasności nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy i uczestniczki postępowania G. O.-K.

oraz skargi kasacyjnej uczestnika postępowania P. K.

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 18 listopada 2020 r., sygn. akt II Ca [...],

odrzuca obie skargi kasacyjne.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca oraz uczestniczka postępowania G. O. K. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w L. z 18 listopada 2020 r., zaskarżając „część postanowienia (...) w części zasądzającej spłaty od M. K. i G. O. K., co ma taki skutek, że powoduje zaskarżenie w/w postanowienia w całości.”. Skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Skargę kasacyjną od tego samego postanowienia Sądu Okręgowego w L. wniósł również uczestnik postępowania P. K., zaskarżając to postanowienie „w części, w jakiej Sąd uznał, że uczestnik P. K. nie otrzymał w ramach posiadanego przez niego udziału żadnego lokalu, co ma taki skutek, że powoduje

zaskarżenie postanowienia w całości”. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy m.in. wskazanie, czy orzeczenie, od którego jest wniesiona skarga, zostało zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), a także sformułowanie wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (pkt 3).

Skarżący – wbrew jednoznacznej treści art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. – nie określili w sposób precyzyjny zakresu zaskarżenia. Co więcej, stanowisko skarżących w tym zakresie jest wewnętrznie sprzeczne. Z jednej strony wskazują bowiem na zaskarżenie postanowienia w części, a jednocześnie – w całości. Z całą pewnością zaskarżenie orzeczenia w części nie jest równoznaczne z zaskarżeniem postanowienia w całości, nawet uwzględniając integralność postanowienia znoszącego współwłasność. W szczególności zaskarżenie wysokości zasądzonych spłat nie musi pociągać zaskarżenia sposobu zniesienia współwłasności, ani nawet wartości rzeczy będącej przedmiotem postępowania. Ponadto, mając na względzie konstrukcję zaskarżonego postanowienia (zob. zwłaszcza pkt I.1-I.3 tego postanowienia) również zakwestionowanie sposobu zniesienia współwłasności (nieprzyznanie P. K. lokalu) nie implikuje zaskarżenia całości postanowienia.

Kwestia ta nie jest bez znaczenia także z tego względu, że Sąd Okręgowy częściowo uwzględnił apelacje wnioskodawcy oraz uczestników postępowania G. O. K. i P. K., a więc skarżących, i zmienił postanowienie Sądu Rejonowego. W takiej sytuacji skarżący, aby nie narazić się na odrzucenie skargi w części, w jakiej postanowienie Sądu Okręgowego jest dla nich korzystne, powinni w sposób niebudzący wątpliwości określić zaskarżoną część orzeczenia Sądu II instancji. Skarżący jednak tego zaniechali, wskazując zakres zaskarżenia w sposób niejednoznaczny i wewnętrznie sprzeczny.

Tymczasem określenie zakresu zaskarżenia powinno być bardzo precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, bowiem wyznacza ono granice zaskarżenia i wraz z podstawami kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³

§ 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i jego wnioski nie mogą być ustalane przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań. Znaczenie tych wymagań i bezwzględny obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu w ramach procedury naprawczej stosowanej przy usuwaniu braków formalnych (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15).

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił obie skargi kasacyjne na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.